Nekonečná pláž
Jenny Colganová

ARGO

Nekonečná pláž

Jenny Colganová

Nekonečná pláž

Jenny Colganová

Přeložila Jana Koubová

The Endless Beach

Czech edition © Argo, 2019
Copyright © 2018 by Jenny Colgan
Translation © Jana Koubová, 2019
Cover illustration © Gabriela Ryšková, 2019

ISBN 978-80-257-2811-6 (váz.)
ISBN 978-80-257-2916-8 (e-kniha)

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Sestřenicím Marii a Carol-Ann Wilsonovým
za jejich obdivuhodnou pěstounskou péči

Pár slov od Jenny

Dobrý den!

Poprvé jsem se o událostech na skotském ostrůvku Mure rozepsala v loňském roce a bavilo mě to tak, že jsem se k němu rozhodně chtěla vrátit. Komunity Skotské vysočiny a okolních ostrovů, kde je sice nádherně, ale život tam může být pořádně drsný, mají pro mě zvláštní přitažlivost.

S dovolením vás rychle zasvětím do děje té předchozí knihy pro případ, že jste ji nečetli – což mimochodem nevadí –, anebo proto, abyste nemuseli namáhavě vzpomínat, kdo je kdo. Tohle já totiž nesnáším, a navíc mám na jména strašnou paměť. (Říkám to také na svou obhajobu – kdybychom se setkali a já vaše jméno zapomněla!)

Takže: Floru MacKenzieovou, londýnskou koncipientku, poslali na odlehlý skotský ostrov Mure, kde vyrostla, aby pomáhala svému (nemálo přitažlivému a problematickému) šéfovi Joelovi.

Flora se znovu shledala s otcem a třemi bratry a uvědomila si, jak moc jí domov chyběl. K vlastnímu překvapení se rozhodla zde zůstat a pustit se do podnikání. Otevřela letní Kavárničku na pobřeží, kde se jednak prodávají místní produkty z jejich rodinné farmy a jednak se připravují pokrmy podle starých receptů její zemřelé maminky.

Že se však rozhodne opustit hektickou honbu za kariérou, jít za čímsi klidnějším a zemitějším, a tedy přesídlit na ostrov i její nadřízený Joel, to překvapilo absolutně všechny. Joel s Florou se začínají váhavě sbližovat.

Oba pracovali pro amerického miliardáře Coltona Rogerse, který chtěl koupit polovinu ostrova, načež se zamiloval do Flořina bratra Fintana, talentovaného výrobce sýrů. Ještě jste neztratili

nit? Určitě musí něco být v té vodě na severu (a svůj podíl mají dlouhé zimy a příšerná wi-fi)…

Další dva lidé, o nichž potřebujete vědět, jsou Saif a Lorna. Oba se objevili v útlé knížečce *A Very Distant Shore*, kterou jsem napsala pro edici Quick Reads.

Saif je lékař, syrský uprchlík, který, aby se dostal do Evropy, přestál neuvěřitelné útrapy. Ve Spojeném království mu byl udělen azyl pod podmínkou, že své medicínské umění uplatní tam, kde je ho nejvíc zapotřebí – v nejodlehlejších částech Británie. O zbytku rodiny už víc než rok neslyšel. Lorna je ředitelka místní malotřídky a Flořina nejlepší kamarádka.

Tak, to bychom myslím měli! Vlastně ne… je tu ještě jedna věc. V románech s Rosie Hopkinsovou jsem vytvořila zápornou postavu sociálního pracovníka, a několik sociálních pracovníků si mi pak postěžovalo, že dělají podhodnocenou, podceňovanou, a přitom velmi obtížnou práci a že moje vylíčení nebylo podle nich spravedlivé.

A tak jsem na tu postavu znovu koukla a souhlasím, že na jejich námitce něco je. Doufám, že postavy sociálních pracovníků v této knize situaci napraví a že jejich prostřednictvím trochu ukážu, jak upřímně si těchto oddaných lidí, odvádějících den za dnem opravdu náročnou práci, vážím.

No nic; pevně doufám, že se vám *Nekonečná pláž* bude líbit, a přeji vám krásný den, ať ho trávíte kdekoli. A pokud jste na dovolené, tak vám zaprvé závidím, protože tady u mě statisticky prší, a zadruhé mi pošlete selfíčko! Jsem na Facebooku a Twitteru: @jennycolgan!

Srdečně vás zdraví
Jenny
xxx

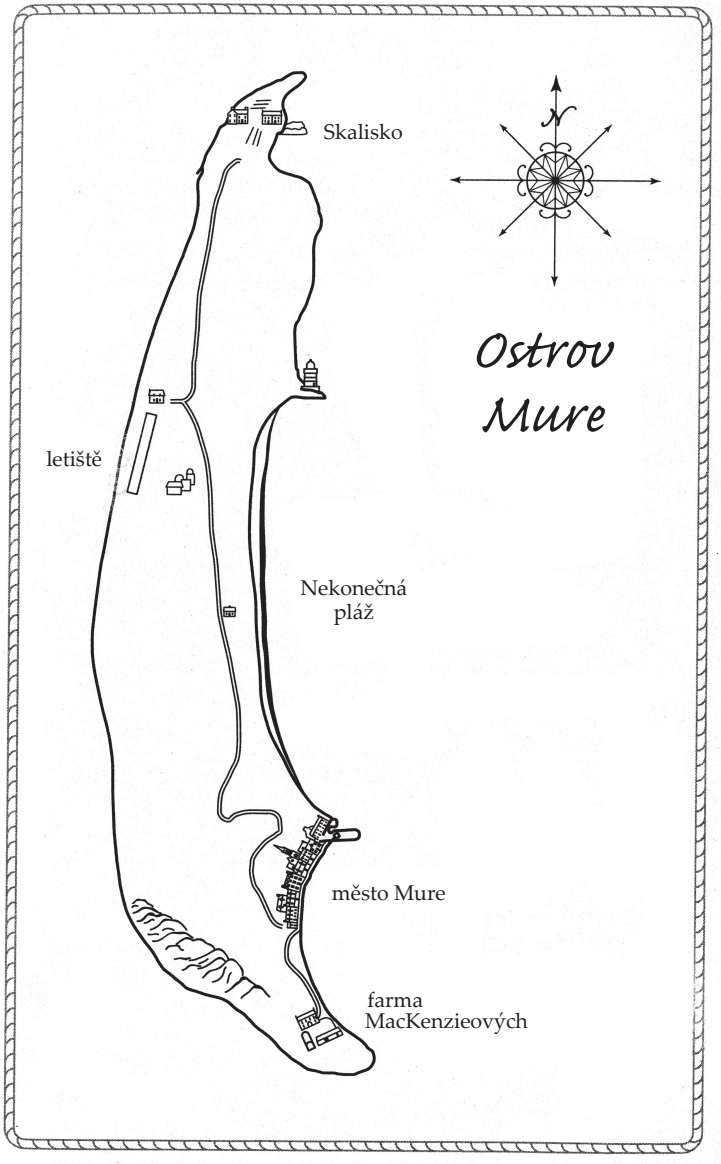
Skalisko
N
Ostrov Mure
letiště
Nekonečná pláž
město Mure
farma MacKenzieových

Stručně k výslovnosti

Přikládám stručný návod k výslovnosti některých tradičních jmen, která se v této knize objevují (a „ch“ se mimochodem vyslovuje, jako byste chtěli něco vykašlat).

Agot – *Ágot*
Eilidh – *Eili*
Innes – *Inis*
Iona – *Ajona*
Isla – *Ajla*
Saif – *Saíf*
Seonaid – *Šonič*
Teàrlach – *Tálek*

cynefin (podst. jm.):
prostředí, kam člověk skutečně patří;
místo, kde se cítí jako doma

Byl jednou jeden princ, který žil ve vysoké věži celé z ledu. Nikdy si toho však nevšiml, protože nikdy neviděl a nezažil nic jiného, a cítit chlad pro něj bylo prostě přirozené, poněvadž nic jiného nepoznal. Byl vládcem rozlehlé pustiny; vládl medvědům a divoké zvěři a nemusel nikoho poslouchat.

Moudří rádci ho nabádali, aby cestoval, poohlédl se po nevěstě a učil se od ostatních. On to ale odmítal slovy: „Mně je dobře tady." Ledová věž nakonec zmohutněla, nedalo se do ní vstoupit, nic tam nerostlo, nedalo se po ní vylézt, kroužili kolem ní draci, stala se nebezpečnou, a přesto ji princ nehodlal opustit. A spousta lidí se pokoušela na ni vyšplhat, aby prince zachránili, ale marně. Až jednoho dne…

Kapitola první

Na ostrově Mure je pořádná tma i časně zjara.

Floře to bylo jedno; milovala ranní probuzení, přitulená k němu, oni dva v neproniknutelné černi. Joel měl velmi lehké spaní (Flora netušila, že než se s ní seznámil, nespal skoro vůbec), a když si protírala oči, býval už většinou vzhůru. Při pohledu na ni jeho jinak napjatý, ostražitý výraz zjihl a ona se usmívala, znovu a znovu překvapená, ohromená a vyděšená hloubkou toho, co cítí, a jak ji tlukot jeho srdce rozechvívá.

Milovala dokonce i ta nejmrazivější rána, kdy se musela zmátořit a hnout sebou. Když před sebou člověk neměl hodinu cesty do práce, namačkaný v davu dalších dojíždějících, kteří na vás dýchali bacily, strkali do vás a ztěžovali vám život víc, než je zdrávo, bylo to dočista něco jiného.

Místo toho se nacházela v kouzelném hostinském domku, který Joelovi zajistil jeho zaměstnavatel a vlastník poloviny ostrova, miliardář Colton Rogers, a prohrábla v kamnech navlhlou rašelinu. Rozdělala oheň, a jakmile se na bíle natřených stěnách objevily stíny mihotavých plamenů, bylo v pokoji ještě útulněji.

Jediná věc, která podle Joela nesměla v téhle místnosti chybět, byl strašně drahý špičkový kávovar. Joel jej obsluhoval – a Flora ho nechávala –, přitom se přihlašoval do svého účtu, aby se dal do práce, a běžně u toho hlasitě komentoval zdejší spolehlivost internetu a jeho všemožné zádrhely.

Flora si obyčejně vzala kávu, přetáhla přes hlavu obnošený svetr a přešla k oknu, kde se mohla usadit na starém olejovém radiátoru, jaké jsou k vidění ve školách; Coltona ovšem přišel pořádně draho. Odtamtud hleděla na temné moře; někdy s bílými výběžky – jestliže se blížil vítr, někdy úžasně průzračné – v tom

případě mohl člověk zvednout oči a i ráno spatřit nad hlavou zářivé chladné hvězdy, větší, než si je Flora pamatovala z dětství. Na ostrově nebylo žádné světelné znečištění.

Sevřela hrnek v rukou a usmívala se. Spustila se sprcha. „Kam máš dnes namířeno?“ zavolala.

Joel vystrčil hlavu ze dveří. „Nejdřív do Hartfordu, přes Reykjavík.“

„Můžu s tebou?“

Joel ji zpražil pohledem. Práce není zábava.

„Ale no tak! Můžeme se v letadle milovat.“

„Nejsem si jistý…“

Colton vlastnil letadlo, které používal pro cesty na ostrov a z ostrova, a Floru dohánělo k nepříčetnosti, že bylo určeno striktně pro firemní účely a ona do něj nesměla. Soukromé letadlo! Něco fakt nepředstavitelného! Popichovat Joela ohledně práce bylo nemožné. Vlastně si ho málem nešlo dobírat ohledně ničeho. Což Floru občas znepokojovalo.

„Dám krk na to, že neexistuje vůbec nic, co by letušky ještě neviděly,“ podotkla Flora. To byla nepochybně pravda, jenže Joel už projížděl *Wall Street Journal* a neposlouchal.

„Vracím se přespříští pátek. Colton slučuje doslova… no prostě…“

Flora by chtěla, aby se dokázal o své práci rozpovídat víc, tak jako dřív, když v advokacii pracovala i ona. Nebylo v tom ale jen zachování mlčenlivosti. Takhle skoupý na slovo byl ve všem.

Flora se ušklíbla. „Přijdeš o Argylls.“

„O co?“

„To je kapela. Jedna zastávka na jejich turné je Harbour’s Rest. Jsou skvělí.“

Joel pokrčil rameny. „Já muziku nemusím.“

Flora šla za ním. Tady na ostrově měli hudbu všichni v krvi. Než se objevily trajekty a letadla, nezbývalo místním než se

o zábavu postarat, a tak se všichni s nadšením – byť ne vždy s příslušným nadáním – zapojovali. Flora dobře tančila a jakžtakž hrála na bodhrán, pokud se nenaskytl nikdo lepší. Její bratr Innes ovládal housle lépe, než byl ochotný připustit. Jediný, kdo nehrál na žádný nástroj, byl velký Hamish; jemu máma podala většinou jen dvě lžíce, ať dělá rámus s nimi.

Flora Joela objala. „Jak můžeš nemít rád hudbu?“ zeptala se.

Joel přivřel oči a zadíval se jí přes rameno. Bylo to v podstatě směšné, malá jednotlivost v nekonečném kolotoči jeho svízelného dětství – každá nová škola představovala novou možnost udělat něco špatně: obléct si něco špatného, mít rád špatnou kapelu. Strach z takové chyby. Nedostatečná schopnost – aspoň tak mu to připadalo – naučit se pravidla. Kapely, které frčely, se natolik střídaly, že udržet si přehled bylo absolutně vyloučené.

Zjistil, že je pro něj jednodušší se té starosti úplně zbavit. Nikdy nenašel s hudbou společnou řeč. Nikdy si netroufl rozhodnout, co se mu líbí. Navíc neměl staršího sourozence, který by ho směroval.

S oblečením to bylo jakbysmet. Nosil jenom dvě barvy – modrou a šedou, od bezvadných prodejců, z nejlepších materiálů – ne že by měl vkus, ale protože mu to přišlo prostě nejsnadnější. Nemusel o tom nikdy přemýšlet. A to i přesto, že chodil s tolika modelkami, že se o oblékání mnohému přiučil (v tomhle ohledu byly prospěšné).

Vrátil se očima k Floře. Ta už zase pozorovala moře. Někdy ji těžko rozeznával od přírodního prostředí ostrova. Její vlasy – to byly vějířkovité lístky mořských řas rozprostřené na bledých dunách jejích ramen; její slzy – slaná vodní tříšť za bouře; ústa – dokonalá lastura. Nebyla žádná modelka, právě naopak. Člověk z ní měl stejný pocit ukotvenosti a solidnosti jako ze země pod jejíma nohama; představovala ostrov, vesnici, město, domov. Zlehka se jí dotkl, jako by nemohl uvěřit, že mu patří.